

Sygn. akt XVII AmE 89/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Bogdan Gierzyński

po rozpoznaniu 13 grudnia 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania W. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Firma Handlowo-Uslugowa (...) w K.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o obliczenie opłaty koncesyjnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 17 października 2019 r., znak: (...). (...) (...)

I. oddala odwołanie;

II. zasądza od powoda W. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Firma Handlowo-Uslugowa (...) w K. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmE 89/20

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z 17 października 2019 r., znak: (...). (...) (...), na podstawie art. 34 ust. 1 w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2019 r., poz. 755, z późn. zm.) w brzmieniu obowiązującym przed dniem 17 stycznia 2018 r. oraz w związku z § 4 ust. 3 i § 6 ust. 4 w związku z ust. 1-3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U. z 1998 r., Nr 60, poz. 387, z późn. zm.) oraz w związku z art. 2 § 2 i 3 oraz art. 21 § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2019 r., poz. 900, z późn. zm.), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej określił dla W. W. prowadzącego działalność pod nazwą Firma Handlowo- Usługowa (...) **W. W. (NIP: (...))** opłatę należną z tytułu koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: **obróć paliwami ciekłymi** udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr (...) **z dnia 20 sierpnia 2014 r.** na kwotę **7715 zł (słownie: siedem tysięcy siedemset piętnaście złotych).**

Od powyższej decyzji odwołanie złożył W. W. prowadzący działalność pod nazwą Firma Handlowo- Usługowa (...) **W. W. w K..**

Odwołujący zarzucił zaskarżonej decyzji:

1. Naruszenie art. 34 ust. 1 oraz 2 ust. Prawo energetyczne poprzez błędną wykładnię prawną przepisów, polegającą na przyjęciu, iż art. 34 prawa energetycznego dopuszcza możliwość podwójnego obciążenia koncesjonariusza opłatą roczną z tytułu prowadzonej działalności koncesjonowanej,
 2. naruszenie § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U. z 1998 r., Nr 60, poz. 387) poprzez błędną wykładnię prawną przepisu, polegającą na uznaniu, iż dopuszcza on możliwość nałożenia ponownej opłaty rocznej z tytułu posiadanej koncesji w sytuacji, gdy przychód wygenerowany w ramach czynności koncesjonowanych został już raz objęty takim obciążeniem,
 3. naruszenie art. 84 w zw. z art. 217 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 roku (Dz.U. z 1997 r., Nr 78, poz. 483) poprzez naruszenie zasady równości i powszechności opodatkowania, polegające na ponownym obciążeniu przedsiębiorcy obowiązkiem uregulowania opłaty z tytułu przychodu wygenerowanego w oparciu o działalność koncesjonowaną oraz poprzez zastosowanie rozszerzającej interpretacji przepisów aktu wykonawczego, która doprowadziła do sytuacji, w której opłata administracyjna o charakterze daniny została wyinterpretowana z przepisów Rozporządzenia, podczas gdy przepisy tego typu muszą wynikać z ustawy,
 4. naruszenie art. 2a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2015 r., poz. 613 j.t.) poprzez niezastosowanie zasady działania na rzecz zobowiązanego w razie istnienia wątpliwości interpretacyjnych, tj. in dubio pro thbutario,
 5. naruszenie art. 8 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2018 r., poz. 2096 t.j.) poprzez naruszenie zasady pogłębiania zaufania obywateli do organów administracji publicznej,
- które to naruszenia doprowadziły do uznania, iż odwołujący się w sposób nieprawidłowy naliczył opłaty koncesyjne oraz odprowadził je w niewłaściwej wysokości w zakresie opłat koncesyjnych z tytułu uzyskania oraz prowadzenia działalności gospodarczej w oparciu o koncesję (...) w nieopisanym przez Organ okresie.

Wobec powyższych zarzutów odwołujący wniósł o:

1. uchylenie w całości zaskarżonej decyzji;
2. Zobowiązanie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki do dołączenia do akt niniejszej sprawy wszelkich dowodów opłat uiszczanych przez odwołującą się w związku z koncesją: (...) oraz zestawień na które powołuje się organ będących podstawą dla dokonania naliczeń opłat z tytułu udzielenia;
3. Zobowiązanie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki do dołączenia do akt niniejszej sprawy akt postępowania, które zakończyło się wydaniem decyzji z dnia 18 stycznia 2015 roku nr (...) oraz wszelkich dowodów opłat uiszczanych przez odwołującą się w związku z ww. koncesją.

Materiały opisane w punktach 2 oraz 3 powyżej wnioskowane są jako dowód w niniejszej sprawie - na okoliczność wykazania wielkości i terminowości wszelkich opłat wnoszonych przez odwołującego się, a tak szeroki ich zakres powodowany jest tym iż Prezes URE nie był uprzejmy wskazać w zaskarżonej decyzji jakiego to okresu dotyczy dokonane przezeń naliczenie.

4. Dopuszczenie jako dowodu w sprawie ścieżki legislacyjnej dla: Projekt Rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja - wydruk z Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji;

5. Dopuszczenie jako dowodu w sprawie uzasadnienia dla przedstawianego projektu opisanego w punkcie poprzedzającym - wydruk z Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

- Materiały w opisane w punktach 4 oraz 5 powyżej wnioskowane są jako dowód w niniejszej sprawie na okoliczność wykazania niewłaściwego stosowania przepisów przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w zakresie określania wysokości opłat koncesyjnych, prawdziwego celu przepisów na które powołuje się w swojej decyzji Organ.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

- 1) oddalenie odwołania,
- 2) zwolnienie, na podstawie art. 205⁵ § 3 k.p.c., pozwanego od udziału w posiedzeniu przygotowawczym w przypadku wyznaczenia takiego posiedzenia przez Sąd, gdyż z okoliczności sprawy wynika, że udział pełnomocnika będzie wystarczający,
- 3) zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Powód posiadał koncesję na obrót paliwami ciekłymi, udzieloną przez Prezesa URE w dniu 13 sierpnia 2004 r., nr (...). Koncesja ta została powodowi udzielona na okres 10 lat, tj. od 20 sierpnia 2004 r. do 20 sierpnia 2014 r. Koncesja ta wygasła w dniu 21 sierpnia 2014 r. **/k. 1-4 akt adm./**

W dniu 7 **lipca** 2014 r. wpłynął do Prezesa URE wniosek Przedsiębiorcy o udzielenie koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: **obrót paliwami ciekłymi**. **/k. 5 akt adm./**

Prezes URE decyzją nr (...) **z dnia 20 sierpnia 2014 r.**, udzielił Przedsiębiorcy koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: **obrót paliwami ciekłymi**. **/k. 7-10 akt adm./**

Udzielenie na wniosek Przedsiębiorcy wskazanej wyżej koncesji, obligowało go do wniesienia z tego tytułu opłaty, zwanej dalej też „opłatą koncesyjną” - zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U. z 1998 r., Nr 60, poz. 387, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie opłat”.

Opłata koncesyjna powinna zostać obliczona przez Przedsiębiorcę i wniesiona na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki w terminie do 30 dni od dnia wydania mu koncesji, tj. do dnia **19 września 2014 r.** Prezes URE ustalił, że do tego dnia nie wpłynęła na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki opłata koncesyjna.

Przedsiębiorca **w 2013 r.**, tj. w roku poprzedzającym udzielenie powyższej koncesji, uzyskał przychody w zakresie działalności objętej koncesją w wysokości (...) zł, co wynika ze złożonego przez Przedsiębiorcę formularza opłaty koncesyjnej.

Prezes URE pismem z dnia **24 listopada 2017 r.**, znak: (...). (...).(...), wezwał Przedsiębiorcę do wniesienia - w terminie 14 dni od dnia otrzymania tego wezwania - opłaty z tytułu udzielonej koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: **obrót paliwami ciekłymi** oraz poinformował o sposobie jej uiszczenia. **/k. 11 akt adm./**

Przedsiębiorca odmówił uiszczenia opłaty i przedstawił negatywne stanowisko co do żądania uiszczenia opłaty w odpowiedzi na wezwanie. Zdaniem Przedsiębiorcy opłata za udzielenie przedmiotowej koncesji jest nienależna, ponieważ uiszczył opłatę od innej udzielonej mu koncesji z dnia 13 sierpnia 2004 r., znak (...).

Prezes URE pismem z dnia **30 sierpnia 2019** r. znak: (...).(...).(...) zawiadomił Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie obliczenia opłaty koncesyjnej. Jednocześnie Przedsiębiorca został wezwany do złożenia stosownych wyjaśnień i nadesłania dokumentów, tj. wypełnionego formularza dotyczącego wyliczenia opłaty koncesyjnej, który to formularz został przekazany Przedsiębiorcy z wezwaniem do wniesienia opłaty koncesyjnej) oraz potwierdzenia uiszczenia przedmiotowej opłaty na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki. Ponadto, Przedsiębiorca zgodnie z art. 77 § 4 Kodeksu postępowania administracyjnego [Dz. U. z 2018 r., poz. 2096, z późn. zm.) został poinformowany o faktach znanych Prezesowi URE z urzędu, tj. o wysokości przychodów osiągniętych przez Przedsiębiorcę w roku poprzedzającym udzielenie mu w dniu **20 sierpnia 2014 r.** koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie: **obróć paliwami ciekłymi**. Dodatkowo Prezes URE na podstawie art. 10 § 1 w związku z art. 73 k.p.a. zawiadomił Przedsiębiorcę o przysługującym mu prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów, jak również o prawie do złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień.

Przedsiębiorca pismem z dnia 17 września 2019 r., podtrzymał stanowisko zawarte we wcześniejszym piśmie z dnia 18 grudnia 2017 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie niezaprzeczonych twierdzeń stron oraz wskazanych wyżej dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Dokumenty nie były kwestionowane przez strony, dlatego też Sąd nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że stosownie do art. 32 ust. 1 pkt 4 P.e. wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi wymaga uzyskania koncesji. Fakt reglamentowania określonej działalności oznacza poddanie jej szczególnym rygorom ze względu na konieczność ochrony pewnych dóbr oraz swoistą gwarancję Państwa, że działalność ta będzie prowadzona zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa. Celem zapewnienia prawidłowego wykonywania koncesjonowanej działalności na przedsiębiorcę są nakładane obowiązki o treści wskazanej w koncesji.

Zgodnie natomiast z treścią art. 34 ust. 1. ustawy z dnia 15 czerwca 2012 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059), przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, wnoszą coroczne opłaty do budżetu państwa, obciążające koszty ich działalności.

Obowiązujący od dnia 18 stycznia 2018 r. przepis art. 34 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne stanowi, że przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, wnosi coroczną opłatę do budżetu państwa, obciążającą koszty jego działalności, zwaną dalej „opłatą koncesyjną”.

Zawarta w ust. 3 ww. artykułu delegacja dla Rady Ministrów do określenia w drodze rozporządzenia wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa URE opłat koncesyjnych wskazuje, że opłaty te należy określić z uwzględnieniem wysokości przychodów przedsiębiorstw energetycznych osiągniętych z działalności objętej koncesją, a także kosztów regulacji.

Opłaty, o których mowa w powyższym przepisie, są opłatami o charakterze administracyjnym. W razie niedotrzymania przez przedsiębiorstwo energetyczne terminu, o którym mowa w ust. 1 ustawy, Prezes URE dokonuje obliczenia opłaty. Opłaty koncesyjne są wnoszone do budżetu państwa, stanowiąc dochód tego budżetu. Należą one do kategorii tzw. „niepodatkowych należności budżetu państwa”, do których stosownie do treści art. 2 § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (tj. Dz. U. z 2005 r., Nr 8 poz. 60 ze zm.) mają zastosowanie przepisy Działu III ustawy ordynacja podatkowa, regulujące m.in. zasady, wysokość i sposób naliczania odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych [vide: Czarnecka, Komentarz do art. 34 ustawy Prawo energetyczne].

Zasady określania należności z tytułu opłaty koncesyjnej zostały zgodnie z delegacją ustawową, zawartą w art. 34 § 3 P.e., uregulowane w Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998 r. Nr 60, poz. 387).

Opłaty koncesyjne są wnoszone do budżetu państwa, na rachunek Urzędu Regulacji Energetyki i stanowią dochód tego budżetu. Opłata koncesyjna ma zatem charakter opłaty administracyjnej i każde przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji jest obowiązane do jej uiszczenia. Wynika to z samego faktu uzyskania i posiadania ważnej koncesji.

Podkreślenia wymaga, że opłata ta jest uiszczana w związku z przyznaniem praw wynikających z treści koncesji, nie odnosi się jednak ona do faktycznego wykonywania działalności koncesjonowanej lecz do hipotetycznej możliwości jej wykonywania, na co wskazuje moment jej uiszczenia tj. z góry za cały rok oraz oderwanie wartości opłaty od faktycznie zrealizowanych w danym roku obrotów, a ustalenie jej na podstawie obrotu z roku poprzedniego. Opłata ta nie jest zatem świadczeniem przedsiębiorstwa energetycznego, które wnosi ono proporcjonalnie do okresu, w którym korzysta z udzielonej sobie koncesji.

Opłata koncesyjna stanowiąc jednorazową opłatę za wykonywanie działalności w danym roku kalendarzowym nie podlega stopniowemu wykorzystaniu i nie może być ustalana proporcjonalnie do okresu w danym roku w którym działalność faktycznie była wykonywana. Stanowisko takie zostało wielokrotnie wyrażone w orzecznictwie (tak np. wyrok SOKiK sygn. XVII AmE 52/15).

Odnosnie zasad, wysokości i sposobie pobierania omawianej opłaty, kwestie te regulowało (w dacie wydania zaskarżonej decyzji) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz.U. Nr 60, poz. 387, ze zm.). Delegacja dla Rady Ministrów do określenia w drodze rozporządzenia wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa URE opłat koncesyjnych zawarta w ust 3. powołanego artykułu, wskazuje, że opłaty te należy określić z uwzględnieniem wysokości przychodów przedsiębiorstw energetycznych osiąganych z działalności objętej koncesją, a także kosztów regulacji. Należy wskazać, że opłata z tytułu posiadania koncesji jest opłatą płatną z góry, a jej wysokość ustala się na podstawie przychodów osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty. Zgodnie z ust. 3 powołanego przepisu, w terminie określonym w ust. 2 pierwszą opłatę wnosi także przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją.

W myśl § 1 ust. 1 powyższego Rozporządzenia, wysokość corocznej opłaty, wnoszonej przez przedsiębiorstwo energetyczne, któremu została udzielona koncesja, zwanej dalej „opłatą”, stanowi iloczyn przychodów przedsiębiorstwa energetycznego, uzyskanych ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie jego działalności objętej koncesją, osiągniętych w roku poprzedzającym ustalenie opłaty, oraz współczynników opłat, z zastrzeżeniem § 2. Zgodnie natomiast z § 4 ust. 1 ww. Rozporządzenia, opłatę wnosi się w terminie do 31 marca każdego roku, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3. Ustęp 2 stanowi, że przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji z urzędu, wnosi pierwszą opłatę w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji. Zaś zgodnie z ust. 3 w terminie określonym w ust. 2 pierwszą opłatę wnosi także przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją.

Opłatę z tytułu udzielenia przez Prezesa URE koncesji zalicza się do szeroko rozumianych świadczeń ponoszonych na rzecz państwa, określanych mianem opłat administracyjnych, kwalifikowanych jako jeden z rodzajów danin publicznych. W literaturze przedmiotu wskazano, że opłata, podobnie jak podatek, jest świadczeniem pieniężnym, ogólnym, bezzwrotnym, przymusowym. Opłaty pobierane są w związku z wyraźnie wskazanymi usługami i czynnościami organów państwowych lub samorządowych, dokonywanymi w interesie konkretnych podmiotów przez

co stanowią swoistą zapłatę za uzyskanie zindywidualizowanego świadczenia oferowanego przez podmiot prawa publicznego.

Oplata z tytułu opłaty koncesyjnej, tj. opłaty należnej od podmiotu, któremu została udzielona koncesja, jest opłatą płatną „z góry” do 31 marca każdego roku, niezależnie od tego czy działalność koncesjonowana wykonywana jest przez cały okres, za który oplata zostaje uiszczona. Jej wysokość jest natomiast ustalana na podstawie przychodów osiągniętych w roku poprzedzającym jej ustalenie. Sam zaś obowiązek zapłaty powstaje z dniem 1 stycznia każdego kolejnego roku, na który koncesja została udzielona.

W sytuacji, gdy przedsiębiorstwo energetyczne nie wnieśli opłaty w terminie określonym przez § 4. ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, tj. do dnia 31 marca każdego roku, z takim zastrzeżeniem, sformułowanym w ust. 2 oraz 3 omawianego przepisu, że w terminie do 30 dni od dnia wydania koncesji wnosi pierwszą opłatę przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji z urzędu, jak również przedsiębiorstwo energetyczne, któremu udzielono koncesji na wniosek, jeżeli w roku poprzedzającym udzielenie koncesji uzyskało przychody ze sprzedaży produktów (wyrobów i usług) lub towarów w zakresie działalności objętej tą koncesją.

W przedmiotowej sprawie, na powódzie w sposób jednoznaczny ciążył obowiązek wniesienia w terminie 30 dni od udzielenia koncesji (wydanie decyzji) opłaty koncesyjnej, w związku z udzieloną koncesją z dnia **20 sierpnia 2014 r.**, nr (...) na **obrót paliwami ciekłymi**.

Powód wypełnił przesłanki określone w § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, tj. złożył wniosek o udzielenie mu koncesji, uzyskał decyzję o udzieleniu mu koncesji, prowadził przed wydaniem przedmiotowej decyzji działalność w zakresie obrotu paliwami ciekłymi oraz uzyskał z tej działalności przychód, który stanowił podstawę obliczenia opłaty koncesyjnej.

Sąd stwierdza w tym miejscu, że Przedsiębiorca prowadzący działalność koncesjonowaną miał możliwość wystąpienia w trybie art. 39 P.e. o przedłużenie ważności dotychczasowej koncesji, z dnia 13 sierpnia 2004 r., nr (...). Koncesja ta została powodowi udzielona na okres 10 lat, tj. od 20 sierpnia 2004 r. do 20 sierpnia 2014 r. Koncesja ta wygasła w dniu 21 sierpnia 2014 r. Przedsiębiorca na skutek własnego działania, nie skorzystał rozwiązania zawartego w powołanym przepisie, a wystąpił do Prezesa URE o udzielenie nowej koncesji, to jego sytuacja prawna niczym nie różni się od podmiotu, który wnioskowałby o udzielenie nowej koncesji w sytuacji, gdy wcześniej korzystał ze zwolnienia z obowiązku koncesyjnego, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 4 lit. a) ustawy - Prawo energetyczne, czyli wykonywania działalności gospodarczej np. w zakresie obrotu gazem płynnym, jeżeli roczna wartość obrotu nie przekraczała równowartości 10.000 euro, a zatem posiadał przychody z działalności koncesjonowanej.

Powód tym samym nie dochował 18-miesięcznego materialnego przepisu o przedłużeniu koncesji, albowiem swój nowy wniosek o udzielenie koncesji złożył dopiero w dniu 4 lipca 2014 r., zatem wniosek o koncesję został potraktowany przez Prezesa URE jako nowy wniosek o udzielenie koncesji, czego powód nie zakwestionował. Wydanie decyzji udzielającej koncesji wymagało zatem od podmiotu zainteresowanego spełnienia przesłanek zawartych w art. 33 P.e., jak również uiszczenia opłaty koncesyjnej.

Powód posiadał koncesję na obrót paliwami ciekłymi, udzieloną przez Prezesa URE w dniu 13 sierpnia 2004 r., nr (...). Koncesja ta została powodowi udzielona na okres 10 lat, tj. od 20 sierpnia 2004 r. do 20 sierpnia 2014 r. Koncesja ta wygasła w dniu 21 sierpnia 2014 r. Zgodnie z jednolitym, a wskazanym powyżej orzecznictwem sądowym, powód był zobligowany do uiszczenia opłaty koncesyjnej od tej koncesji w terminie do 31 marca 2014 r., niezależnie od długości wykonywania działalności gospodarczej w oparciu o tą koncesję. Bezspornym jest fakt, że powód obowiązek ten zrealizował dokonując w dniu 28 marca 2014 r. wpłaty na konto Urzędu Regulacji Energetyki kwoty w wysokości 7.715,00 zł (k.19 akt adm.).

Powód dokonał zatem jedynie opłaty z tytułu wcześniej udzielonej koncesji, stąd też Prezes URE wszczął postępowanie w sprawie opłaty koncesyjnej dotyczącej nowej koncesji udzielonej w dniu **20 sierpnia 2014 r., nr (...)** w wysokości 7.715 zł.

Sąd stwierdza, że organ regulacyjny prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie i w konsekwencji dokonał prawidłowej subsumpcji przepisów prawa do stanu faktycznego przedmiotowej sprawy.

Należy stwierdzić, że opłata koncesyjna będąca przedmiotem zaskarżonej decyzji w niniejszym postępowaniu jest pierwszą opłatą wynikającą z § 4 ust. 3 rozporządzenia. Omawiany przepis § 4 ust. 3 rozporządzenia w sprawie opłat jako przepis obowiązujący w dacie powstania obowiązku do wniesienia opłaty z tytułu udzielenia koncesji na obrót paliwami ciekłymi jest stosowany przez Prezesa URE wobec przedsiębiorstw energetycznych, które uzyskały koncesje na wniosek.

Wbrew zarzutowi powoda, że art. 34 P.e. według stanowiska Prezesa URE uprawnia do podwójnego naliczenia opłaty nie jest zasadny. Opłatę bowiem wnosi się od danej koncesji. Skoro zatem koncesjonariusz dysponował de facto dwiema koncesjami, to miał obowiązek zgodnie z przywołanym wyżej przepisem wnieść stosowne opłaty. Nie sposób bowiem przyjąć, że opłata koncesyjna jest świadczeniem stricte ekwiwalentnym, albowiem delegacja ustawowa do wydania rozporządzenia w sprawie opłat odrywa jej wysokość od faktycznych kosztów podmiotu udzielającego koncesji.

Widać zatem wyraźnie, że chociaż opłata ta jest uiszczana w związku z przyznaniem praw wynikających z treści koncesji, to jednak nie odnosi się ona do faktycznego wykonywania działalności koncesjonowanej lecz do jej hipotetycznej możliwości, na co wskazuje moment jej uiszczenia tj. z góry za cały rok oraz oderwanie wartości tejże opłaty od faktycznie zrealizowanych w danym roku obrotów, a ustalenie jej na podstawie obrotu z roku poprzedniego. Opłata ta nie jest bowiem świadczeniem przedsiębiorstwa energetycznego, które wnosi ono proporcjonalnie do okresu, w którym korzysta z udzielonej sobie koncesji. Wprawdzie stanowi ona (opłata) w pewnym sensie swoistą cenę za prawo prowadzenia działalności koncesjonowanej, ale nie jest ustalana w wysokości proporcjonalnej do okresu ważności koncesji, ani też nie pozostaje w związku z realnie osiąganym dochodem w roku, w którym powstał obowiązek zapłaty opłaty.

Za niezasadne należy uznać twierdzenie powoda, że spełnił on w 2014 roku obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej od koncesji z dnia 20 sierpnia 2014 r., (...). Jak wynika ze znajdującego się w aktach sprawy dokumentu pod nazwą „Wyciąg bankowy Nr (...) z dnia 28/03/2014” (k. 19 akt adm.) obciążenie rachunku - przelew dokonany przez powoda na kwotę 7715 zł - odnosiło się do „opłaty za koncesję o (...)”, udzielonej przez Prezesa URE decyzją z dnia 13 sierpnia 2004 r. (tytuł operacji wskazany przez powoda).

Opłata ta, jak podkreślił Sąd Apelacyjny we wskazanym na wstępie wyroku, ma charakter niepodzielny, jest przypisana do konkretnej koncesji i jest wnoszona z góry bez względu na długość czasu korzystania z tego uprawnienia. Tym samym opłata wniesiona w dniu 28 marca 2014 r. z tytułu posiadania koncesji wydanej decyzją z dnia 13 sierpnia 2004 r., znak: (...), nie może stanowić równocześnie opłaty z tytułu koncesji udzielonej powodowi decyzją z dnia 20 sierpnia 2014 r., znak: (...) (...).

W związku z powyższym, za błędną należy uznać argumentację powoda, że zaskarżona decyzja została wydana bez podstawy prawnej. Wbrew wywodom powoda, istniała podstawa prawa do wydania zaskarżonej decyzji. Przepis § 4 ust. 3 rozporządzenia obowiązywał w dacie powstania obowiązku wniesienia przez powoda opłaty koncesyjnej, a określona przez Prezesa URE opłata koncesyjna (nieuiszczona przez powoda w terminie do 30 dni od wydania mu koncesji z dnia 20 sierpnia 2014 r.) nie stanowi dodatkowej „podwójnej” opłaty koncesyjnej, lecz pierwszą opłatę koncesyjną, którą powód był zobowiązany wnieść od udzielonej mu na wniosek koncesji z 2014 r.

W odniesieniu do zarzutu naruszenie art. 2a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2015 r., poz. 613 j.t.) poprzez niezastosowanie zasady działania na rzecz zobowiązanego w razie istnienia wątpliwości

interpretacyjnych, tj. in dubio pro thbutario, należy uznać go za niezasadny. W ocenie Sądu, organ nie może akceptować stosowania rozwiązania korzystnego dla podatnika, na podstawie powołanego przepisu, polegającego jedynie na niestosowaniu wobec niego obowiązujących przepisów prawa. Sytuacja, gdy organ regulacyjny nie pobiera opłaty koncesyjnej od kolejnej wydanej koncesji, albowiem przedsiębiorca wniósł już opłatę z tytułu innej posiadanej uprzednio koncesji, nie może stanowić innego równorzędnego rozwiązania prawnego wynikającego z odmiennej interpretacji przepisów. Niestosowanie powyższych przepisów, które są jasne i jednoznaczne mogłyby skutkować odpowiedzialnością za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w przypadku niedochodzenia należności Skarbu Państwa. Z kolei powoływanie się przez organ na zasadę in dubio pro tributario i wybieranie rozwiązania korzystniejszego dla powoda, jednakże polegającego na niestosowaniu wobec niego obowiązujących przepisów, stanowiłoby w niedopuszczalne obejście przepisów prawa.

Za bezzasadny należało także uznać zarzut odwołującego naruszenia art. 84 w zw. z art. 217 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 roku (Dz.U.1997.78.483) poprzez naruszenie zasady równości i powszechności opodatkowania.

Odnosząc się do zarzutu naruszenie art. 84 w zw. z art. 217 Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 roku (Dz.U. z 1997 r., Nr 78, poz. 483) poprzez naruszenie zasady równości i powszechności opodatkowania, polegające na ponownym obciążeniu przedsiębiorcy obowiązkiem uregulowania opłaty z tytułu przychodu wygenerowanego w oparciu o działalność koncesjonowaną oraz poprzez zastosowanie rozszerzającej interpretacji przepisów aktu wykonawczego, która doprowadziła do sytuacji, w której opłata administracyjna o charakterze daniny została wyinterpretowana z przepisów Rozporządzenia, podczas gdy przepisy tego typu muszą wynikać z ustawy nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 84 Konstytucji RP każdy jest obowiązany do ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków, określonych w ustawie. Z kolei zgodnie z art. 217 Konstytucji RP nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy. Dodany do art. 34 P.e. ustęp 4 ustawą o rynku mocy z dnia 8 grudnia 2017 roku (Dz.U. z 2018 r., poz. 9). W myśl tego przepisu, obowiązek wniesienia opłaty koncesyjnej powstaje na ostatni dzień roku kalendarzowego, w którym przedsiębiorstwo energetyczne osiągnęło z każdego rodzaju działalności objętej koncesją przychód większy lub równy zero. Powyższe przyjęcie obowiązku uiszczenia opłaty koncesyjnej z dołu, tj. na ostatni dzień roku kalendarzowego nie zmienia intencji ustawodawcy, tj. dalszego podtrzymania charakteru opłaty koncesyjnej jako corocznej, tj. wnoszonej raz w roku. Tym samym, po stronie powoda zachodził obowiązek uiszczenia jednej opłaty koncesyjnej za korzystanie z każdej koncesji w danym roku, któremu to obowiązkowi odwołujący się zadośćuczynił w określonym terminie. Zgodzić się należy jednak z uznaniem, że nigdy ustawodawca nie pozostawia podatnikowi możliwości faktycznego kształtowania podatkowego stanu faktycznego, poprzez nadawanie dowolnego, wybranego przez siebie znaczenia pojęciom pojawiającym się w jego treści. Taki zabieg byłby bowiem sprzeczny z art. 217 Konstytucji RP oraz wynikającym z tego przepisu wymogiem ustawowego nakładania podatków i determinowania w tej formie elementów konstrukcji podatku, w tym przedmiotu opodatkowania (Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego siedziba w Gliwicach z dnia 4 grudnia 2020 r., I SA/Gl 1200/20, Legalis nr 2539322).

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że decyzja jest prawidłowa i dlatego odwołanie podlegało oddaleniu na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. Do kosztów niezbędnych do celowej praw przed sądem zaliczono poniesione przez powoda koszty zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł określonej w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

Sędzia SO Bogdan Gierzyński